

11000 Beograd
Gajeva br. 1.

Julija Marjanović Jovičić
pesnikinja

Mob.062/1322-015
Email:
julijavm@yahoo.com

Rukopisna zbirka Marka Miloševića

NE PLAŠI SE, ŽIVI...

Ljudska duša – čovek, luta u svim periodima svoga bivstvovanja i česta preispitivanja i tumačenja života, prošlosti, sadašnjosti, iščekivanja, deo su mnogih od nas a naročito ispovednih duša, pesnika, književnika, umetnika.

Marko Milošević kao mlad čovek, talentovan a neiskusn u vodama literature, ulazi u svet pesništva iskrene i čiste duše, nadahnut čarima života, dubokim osećanjima, različitim međuljudskim odnosima i ljubavnim emocijama.

Svet poezije, naročito rimovane lirike (lirske poezije) nimalo nije niti lak niti „plitak“ tako da plutanje po površini mora poezije koleba svakog od nas koji pokušavamo da osetimo i napišemo lične doživljaje i stihove. Ponekad hladni i slani talasi zapljusnu naše izlive emocija dajući nam zadatak da se što bolje potrudimo da iskažemo i ispišemo ličnu poetiku i dubinu. To nije lako, zato se i luta, bori i istražuje...

Marko Milošević bogat svojim ličnim doživljajem života ume da nam neposredno prenese kako posmatra svet, ljubav, ljude, prolaznost. On ima dušu „Galeba“ koji veselo i ponosno leti iznad mora ali svaki dan i odnos u njega utkaju po jedan dragulj koji ga oplemenjuje i daje mu širinu i plemenitost.

Poezija Marka Miloševića je raspevana. U sebi nosi senzibilnost, „poeziju suštine“ i pozitivan duh, veru u život i razumevanje za *kraj*. Sinkretizam - spoj nekih životnih prilika ili neprilika, ljubavi i blagonaklonosti... Nada, lepota i čistota duša, noć i dan, svitanje i bdenje, suze i vino, pesma i osmeh, srebro i zlato, sin i ćerka, deda i baba...sve je stalo u rimovanim strofama pesnikovog prvenca. Davanje, širokogrudost, lepota, dom, porodica, svet u svakom smislu odredio je boju Miloševićevim stihovima pevajući u ne tipičnoj i ne preterano

definisanoj formi poezije koja je uprkos tome veoma lirična i duboka. Prava pesma, možda kanconu, uz klavir, ili gitaru, uz čašu vina, za stolom nekog restorana, ili obali mora umivenoj Suncem i sjajem.

Pevljivost jeste odlika lirske poezije tako da nam pesnikovi stihovi sugerišu na pesmu i „liru“ upućujući pažnju na lične misli, muziku i smisao života.

Miloševićeva estetika života, rekla bih, da je naglašena i izražena. To se oseća u pesmama. Ali, autorova duša iako vesela je ipak zabrinuta za životne tokove. No, on se uvek okreće Suncu, vedrini i optimizmu i ne želi da misli drugačije. Često i sam sebe pokušava da nadglasa i nadjača. Ako je tuga, elegantno se i s njom nosi, ako je sreća...ne želi da joj prkosi! Prolaznost svega i svesnost prolaznosti nije često prihvatljiva tako da je novopečeni pesnik ipak uspeo da uplovi u poeziju na konkretan način, ne pevajući samo o lepotama i šarenilu sveta, već na metaforički način o suštini postojanja i dugovečnosti. On razume svet i život. Svestan toga, savetuje i nama, čitaocima da uživamo u svakom danu i posebnosti trenutka. Paleta tema veoma je prožeta porodicom, decom i emocijama koje su baza njega samog i njegovih želja i ostvarenja. To ne mora da je uvek tako, pa je lepo da čovek, muškarac, pesnik, ume da lirično iskazuje svoja proživljena i doživljena osećanja, stanja i raspoloženja.

Kao i svakog od nas, ljubav je neizostavni deo, patnja i bol nagriza, kao i so ranu...no, toliko drugih sadržaja preplavljuje život, da se one ne mogu kod pesnika dugo zadržati. Možda to i jeste lek i poruka. „ Bori se, pobedi“ lamentira pesnik tonom osvajača sa postolja. I savetuje : „ i svako svoj život ima da živi, neko svoju pamet da joj se divi...ljubav samo neko ko veleti ume, putevima ide samo onaj, ko znake razume“...

Nije lako za prvi pokušaj, nije malo za početnika, jeste dobro kad je talenat i kad životni put iznedri poeziju. Ekspresivnost na lirski način ne donosi svako, emociju je često teško iskazati a slike života zahtevaju umeće...

Marko Milošević ume da „prenese život“ neposredno govoreći i o bolu i sreći i o prijateljstvu i o ljubavi dva bića i o mraku i zaboravu. Sve to čini poeziju - našu svetlu i tamnu stranu svakodnevlja.

Neophodno je raditi, stvarati, pisati i brisati jer „do jednostavnosti treba narasti“ kako bi rekao Nikolaj Gogolj i zato klesanje, trud i „vežba“ talentu daju krila da postane graciozniji, isklesaniji i kristalniji.

Pesnikov jezik blizak je svima nama, proistekao iz bistrog i čistog uma, toplog srca, dobre energije i vibracije, prosto, lekovit. Razumljiv. Takva

jednostavnost je često potrebna čitaocu da bi osetio svaku reč i stanje pesnika i veoma često se sa njim i poistovetio.

Nije lako, a nije ni teško kada se voli ono što se radi...

Marko Milošević odiše dobrim pesničkim ritmom, versifikacionom kombinatorikom i zrelim nabojem mlađeg čoveka koji deli sa nama svoj intimni svet i životnu pesmu ipak, sanjajući da dostigne najlepše zvezde i njihov sjaj. To i nije tako loše, ustvari - potrebno je, pogotovo kada nije neiskusno...

JULIJA Marjanović Jovičić

18. Januar 2019.

Beograd